

יד ההשגחה

במהלך תרגיל צניחה חופשית, נכרך כבל הצניחה סביב כף ידו של ארז שמואליאן - וקוטע אותה. מאות חיילים מחפשים ברדיוס של קילומטרים את כף היד החסרה, בלי שום סיכוי למצוא אותה. ימצאו או לא, מה הסיכוי שמשוהו טוב יצא מהתאונה הזו? כמה שנים לאחר מכן, יתברר שלא כל מה שנראה לנו, הוא מה שבאמת קורה...

ס יפוררו המופלא של ארז שמואליאן משתרע על פני כמה שנים. תחילתו בחודש אדר שנת תשנ"ה והמשכו בכ"ב תמוז תשס"א, וכולו סיפור של ניסיונות גלויים ויד ההשגחה.

בראש חודש אדר תשנ"ה השתתף ארז בתרגיל צניחה.

כחלק מהתרגיל, צונחים כמה "דבוקות" שבכל אחת מהן ארבעה חיילים.

הצניחה מתבצעת כך: כבל צהוב קשור למטוס ולמצנח, הצנחן צולל צלילה חופשית במשך דקה, הכבל הצהוב נמתח ופותח את המצנח.

כמו כן, הייתה זו צניחת פק"ל. זה אומר, שהציוד האישי של כל חייל היה מחובר לרגליו, ולקראת הנחיתה הוא אמור לשחרר אותו משם באמצעות שחרור שני קליפסים.

לא סתם אני מספר זאת בפרוטרוט. לכל פרט תהיה משמעות בהמשך.

הצנחן הראשון, השני והשלישי קפצו, ואז נקלע המטוס לכיס אוויר, והתנודד ללא שליטה. ארז היה הצנחן הרביעי, ובשל התנודדות המטוס, נכרך הכבל הצהוב של קודמו על כף ידו הימנית בחוזקה - וקטע אותה!

זו הייתה קטיעה כל כך חדה ומהירה, שארו אף לא הרגיש בכאב. כשהמצנח שלו נפתח, הוא פרש את ידיו בנוהל קבוע כדי לבדוק אם המצנח נפתח, ואז גילה לתדהמתו שחסרה לו כף יד. קשה לתאר את הסיטואציה. בן אדם נמצא בתהליך לא פשוט כמו צניחה, ובעיצומה הוא מגלה שאיבד משהו...את כף היד שלו. הוא הלך והתקרב לקרקע, ובינתיים צועקים לו מדריכי הצניחה שהוא חייב לשחרר את הפק"ל שלו. אבל יש בעיה. כדי לשחרר שני קליפסים צריך שתי ידיים. ארו אמנם יצא עם שתיים כאלה, אבל אחת אבדה בדרך - מה לעשות?!

בדרך לא דרך, למרות ההלם והכאב שהחל לפתע לפלח את גופו, הוא הסיט הצדה את התיק והצליח איכשהו לנחות בשלום, בריא ברמ"ב אבריו, לאחר ניכוי כף היד ועוד חמש אצבעות.

כשהגיע, חבשו את ידו, ומסוק הבהילו לבית החולים 'תל השומר'.

חבריו ההמומים עקבו אחר המסוק המתרחק, ואחד מהם ניגש אל המפקד וביקש אם אפשר לנסות לחפש את כף היד האבודה.

המפקד הסתכל עליו כאילו נפל מאיזה מטוס, אבל אז נזכר שהוא באמת הוצנח לפני רבע שעה מאיזה מטוס... ואישר את הפעולה. עם זאת, פניו הסגירו את מה שהוא חושב על הסיכויים למצוא את כף היד. הוא גם נתן דרור למחשבותיו במילים: "לך תמצא כף יד במדבר".

"את כף היד אולי יהיה קשה למצוא" אמר החייל, "אבל את השעון יהיה קל יותר למצוא. זה שעון שחור ענק שאי אפשר להחמיץ".

"מניין אתה יודע?"

"אני חבר שלו, אני יודע, לא פעם צחקתי על השעון הזה ושאלתי אותו אם לא מדובר בשעון קיר..."

המפקד לא חשב שזו בדיחה, ובכל מקרה היא לא הצחיקה אותו. אך מה שכן עשה, זה להורות לכל החיילים ללכת בדבוקה אחת ולחפש.

"מה לחפש, המפקד?" שאלו החיילים.

"כף יד", אמר המפקד.

"כף מה???"

הוא הסביר להם שאבדה כף יד וכדאי לחפשה על פי השעון...

הם החלו לחפש. תוך חמש דקות, בדרך ניסית ממש, נמצא השעון. הם מיקדו את החיפוש באיזור, ותוך חמש דקות נוספות נמצאה כף היד, שלמה אך לא ממש בריאה.

ובינתיים, ארז מגיע לבית החולים והרופאים כמובן שאלו מדוע לא הביא את כף היד הקטועה.

"היא נקטעה בצניחה", אמרו להם.

לקח להם שנייה לדמיין את זה כדי להבין שאין מה להמתין. לך תמצא כף יד ברדיוס של כמה קילומטרים ובמדבר. אם כך, אין מה לדבר על ניתוח ועל חיבור מחדש. "נלך על צריבה", אמרו. צריבה הייתה מחסלת את הסיכויים לחיבור מחדש.

רגע לפני הצריבה מגיע טלפון בהול. "מצאנו את כף היד".

תהליך הצריבה הופסק. ידו של ארז הוכנסה לקרח.

כף היד הוטסה אף היא במסוק לתל השומר, וזה אומר שארז שמואליאן הוא הבן אדם הראשון בהיסטוריה ששהה בשלושה כלי טיס בתוך שעותיים...

הניתוח ארך שעות רבות, ובסופו התברר כי היד אוחתה בשישים אחוז, כלומר: לארז יש כף יד, אך היא מתפקדת הרבה פחות מזו של אדם רגיל.

לארז נקבעו אחוזי נכות, ובשל סוג נכותו הוא קיבל מהצבא רכב עם הגה כוח מיוחד שיאפשר לו לתפקד עם יד אחת. על ההגה היה "תפוח" שבאמצעותו מסובב ארז את ההגה. השילוב של הגה הכוח והתפוח מאפשר לו תפקוד של שתי ידיים ביד אחת.

גם את העובדה הזו אני מזכיר לחינם.

ארז שמואליאן השתקם מהפציעה, נכנס לישיבה והחל ללמוד בהתמדה. שנתיים לאחר מכן התחתן. אשתו ידעה על פציעתו, אך זו לא הייתה שיקול בשבילה. די מה ששמעה עליו מראש הישיבה ומחבריו על מידותיו והתמדתו כדי להינשא לו ללא פקפוקים. לזוג נולד בן בשם אלישע.

אנחנו מדלגים לשנת תשס"א. שנת תשס"א וזו שאחריה היו גדושות בפגיועי ירי אלימים. 82 אזרחים ישראלים נהרגו רק מפגיועי ירי באותה שנה, בהם משפחות שלמות, הורים וילדים נטבחו על ידי מחבלים חמושים בכבישי יו"ש באותה שנה.

ביום כ"ב בתמוז תשס"א יצאו ארז שמואליאן, אשתו ובנם אלישע ברכבם.

בדרך המתינו להם שלושה חיילים לטרמפ. הם האטו כדי לקחת אותם, ואז הרימו השלושה את נשקם והחלו להמטיר אש תופת לעבר המכונית.

אם ארז חשב להמשיך הלאה, לפתע זינקה מכונית בצבע בורדרו מצד הדרך וחסמה את הכביש. הייתה זו מלכודת מושלמת. רכב קטן, כביש חסום לשלושה מחבלים עם קלציניקובים הממטירים אש תופת למטרה שאינה יכולה אפילו לנוע.

נותרה רק דרך אחת: לעשות סיבוב פרסה ולברוח חזרה ליישוב. כל נהג יודע שלעשות סיבוב פרסה בכביש צר זה משהו שמצריך ניווט קדימה, אחורה, שוב קדימה ושוב אחורה וקדימה. שום סיכוי לשרוד אש תופת המומטרת משלושה כיוונים... אלא אם יש לך רכב מיוחד עם הגה כוח

ותפוח, שעם סיבוב קטן של ההגה, הרכב פשוט מסוגל לבצע פרסה על המקום.

וזה בדיוק הרכב שהיה לארז שמואליאן... אתם ודאי יודעים למה.

וזה בדיוק מה שקרה בפועל. הסטה קלילה של ההגה, תוך כדי לחיצה על דוושת הגז. הרכב יילל והסתובב בבת אחת על המקום, ארז נהג במהירות ליישוב הקרוב ביותר.

לא שהם יצאו מכך בלא כלום. ארז נפגע בראשו מכדור ונפצע באופן בינוני עד קשה, ורעייתו ובנו נפגעו מרסיסים. הם הגיעו לשערי היישוב, הזעיקו עזרה וזו לא איחרה מלהגיע.

ובאיזו דרך פינו אותם משם? נו טוב, אפילו ניחוש אחד לא יהיה כאן: מסוק, אלא מה? ארז שמואליאן אינו מתפשר על פחות מזה...

שלושת המחבלים נתפסו, וברשותם סרט שתיעד את האירוע. ארז ואשתו הם בין הבודדים האוחזים בתיעוד מלא מהניסיון להורגם ומנס ההצלה הבלתי יאומן שלהם.

בראייה אחורה, לכולם ברור כי קטיעת כף היד שפגעה בתפקודו של ארז, היא זו שגרמה בעקיפין להצלתו, עקב יכולתו לבצע סיבוב פרסה על המקום.

מה שנותן שם הולם לסיפור כולו: "יד ההשגחה". תרתי משמע.

